

liv. Det vilde derfor blive en Singularitet, hvad jeg allerede har tilladt mig at sige, og hvad jeg nu skal gjentage, hvis vi vilde forbyde en Mand at have saadanne Læringer. Naar han kan have disse Personer som Lænde og Arbejderker eller i hvilken som helst anden Egenkab, forekommer det mig, at det kun vil være til sin Skade for dem, naar det bliver dem forbudt at indtræde i Stillingen som Læringer og kun være henviste til at være Lænde. Derfor have vi ikke fundet nogen Grund til at opstille nogen særegen Regel her. Ja, vilde man overhoved opstille den Regel her, at en ugift Mand eller Entemand ikke maa optage en umyndig eller mindreaarig Pige i sit Hus, saa vilde der ialtselv være Forslag deri, men en saadan Bestemmelse finde vi ikke, der er Grund til at optage særlig for Lærings Vedkommende. — Hvad Regjeringsforslagets § 3 angaar, har jeg jo allerede bemærket det Fornødne, idet vi have foreslaaet, at den skulde forenes med § 1, og under den Forudsætning, at dette maatte vinde det høie Things Bisald, have vi ment at kunne benytte Pladsen i § 3 til at indbyde en anden Bestemmelse, men som naturligvis, hvis Regjeringsforslagets § 3 skulde blive staaende paa sin nuværende Plads, vil faae en senere Plads som § 4; jeg sigter her til Bestemmelsen angaaende Læringskontraktens Varighed. Det glæder mig, at den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kredts, som jo iøvrigt har opponeret mod Alts, hvad vi have foreslaaet, dog ikke særlig har omtalt denne Paragraf, som vi uregtelig vilde sætte Pris paa, maatte vinde det høie Things Bisald, navnlig denne Begrænsning af Læringsetidens Varighed til 5 Aar. Hvad det Spørgsmaal angaar, om Kontrakten skal være forbindende til det 20de eller det 21de Aar, tror jeg ikke, der er noget Nyt at tilføje, jeg skal ganske henstille det til det ærede Things Afgjørelse; kun er det en Selvfølge, at vi ikke kunne gaa med til det Vædringsforslag, der er stillet af den ærede 4de Landsthingsmand for 7de Kredts (Hauerstev) om, at en Læringskontrakt, naar den er indgaaet af en Umyndig, ikke skal være forbindende længere end til Læringsens fyldte 18de Aar. Det er jo en Forandring i den gjældende Ret, ifølge hvilken det antages, at en saadan Læringskontrakt i alle Tilfælde gjælder ud over det 18de Aar, og det vilde altsaa være et Tilbagekridt, som vistnok vilde have Stæbnesvænger Følger med Hensyn til Læringskontraktens Indgaaelse overhovedet. Særlig forekommer det mig, at disse Følger vilde være uheldige for de Uformuende, som netop skulle vide Vederlag for Læringskontrakten i Arbejde. Naar Læremesteren ikke har Mulighed for at sikre sig dette Vederlag igennem Læringsens Arbejde, vil naturligvis Følgen blive den, at han ikke tager Læringer, eller at denne maa betale et høiere Vederlag, hvorved altsaa efter Omstændighederne de Uformuende vilde være udelukkede fra at indtræde i Forholdet.

Det Hensyn har jo ogsaa været det, der har gjort os noget betænkelige ved at opstille de fem Aar som Grænsen; men vi have dog ment, at selv med denne Begrænsning vilde Mesteren have Afgang til at faae et rimeligt Vederlag, saa at der fra dette Synspunkt netop i Henseende til de Uformuende ikke vil kunne være nogen Vanskelighed. Hvad angaar andet Stykke i vort Vædringsforslag til en ny § 3, have vi ment, at da det angaar en Forlængelse af den vedtagne Læretid, vilde det være naturligt at knytte Bestemmelsen her til; men det ærede 1ste Medlem for 10de Kredts (Zeszen), som har foreslaaet, at den sidste Bestemmelse i andet Stykke skal udgaa, har vistnok gjort sig skyldig i en Misforstaaelse af den paagjældende Bestemmelse. For det Første med Hensyn til Grunden, hvorfor vi have sat Bestemmelsen ind, skal jeg gjøre opmærksom paa, at den skyldes et Hensyn til Læringsen. Svendeprøverne afholdes paa visse Læder af Aaret, og til de Læder pleie ogsaa Kontrakterne at ophøre; men sæt nu, at En skulde arbejde en vis Tid efter Ophøret, da vilde han muligvis først blive færdig med Læringsforholdet, f. Ex. et halvt Aar efter Svendeprøvens Afholdelse, og maatte saa vente til næste Gang. Det var en Urimelighed, som vi vilde fri ham for derved, at vi gave ham Afgang til at løse sig fra Arbejdet ved at give et Vederlag i Penge, og det er en Bestemmelse, som vi fremdeles maa anse som hensigtsmæssig, at den Vedkommende ikke forhindres ved denne Stertjeneste fra at stedes ligesaa tidlig til Svendeprøve som de andre Læringer. Derfor have vi taget denne Bestemmelse med, og mene ogsaa fremdeles, at det vil være hensigtsmæssigt at beholde den. Naar saa det ærede Medlem sagde, at det vilde jo blive umuligt at erstatte Værdien af de paagjældende Arbejdsdage, er det vistnok en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem troede, at det var de Dage, som den Paagjældende havde forsjømt. Nei, det er naturligvis de Dage, han skulde have arbejdet for at vederlægge Forsømmelsen, altsaa de 20, 30 Dage eller hvor mange det nu er, som han nu skulde arbejde til Vederlag for dem, han tidligere havde forsjømt, og Værdien af dem antager jeg ikke vil være saa vanskelig at udregne, saa naar det ærede Medlem gjorde os det til en stor Væbreidelse, at vi havde lagt saadanne Spørgsmaal paa Domstolene og saaledes stillet disse en uløselig Opgave, tror jeg, at det var en betydelig Overdrivelse. Iøvrigt er der jo til dette Stykke stillet et Vædringsforslag af et af Udvalgets Medlemmer (Chr. Nielsen), ifølge hvilket den ifødetfor Ordene: „Sygdoms Fraværelse eller andet Forsald“ skal indsættes: „selvforstyldt Sygdom eller Fraværelse“. Denne Bestemmelse gaar jo nærmest i Retning af at skjelve mellem, om det er et ham tilregneligt Forhold, som har foranlediget Forlængelsen eller ikke. Der er jo Noget i denne